

ЧАСТИНА

ПЕРША

Квітень

ІДЕН

Я знову зникаю. Це починається з краєчків: мої кінцівки розмиваються, пальці рук і ніг напружуються й раптово німіють. Хапаюся за раковину й намагаюся втриматись, але слабкі руки не слухаються. Ще й коліна тепер підгинаються.

Далі серце б'ється уривчасто й швидко. Пробую вдихнути. Легені важкі й жорсткі, мов із цементу.

Я взагалі не мала погоджуватися. Ще ні. Надто рано. Проводжу рукою по дзеркалу, вкритому конденсатом, але моє відображення миттєво затуманюється. Захлинаюся, сама не знаю, від сміху чи ридання, адже я справді зникаю. У буквальному й переносному значенні та в усіх значеннях між ними. Мене майже немає. Міцно заплющую очі й намагаюся вловити одну-єдину думку — про те, що мені казали робити, коли таке станеться.

Порахуй п'ять речей, які бачиш. Розплющую очі. Зубні щітки на керамічній підставці. Це раз. Добре, усе гаразд. Два: мій телефон. Він світиться на столику від отриманих повідомлень. Три: запотіла склянка води. Чотири: бурштинова пляшечка з рецептом, заповнена

таблетками, яких я намагаюся не потребувати. Опускаю погляд на руки, що досі здаються дивними. І це п'ять.

Знайди чотири речі, які можна відчутти. Краплі води падають з волосся на спину й плечі. Гладкі слизькі кахлі під ногами. Накрохмалений рушник огортає вологе тіло. Холодна й тверда порцелянова раковина в моїх руках, укритих сиротами.

Три звуки. Гудіння витяжки, прискорене дихання й стукіт у двері ванної.

Два запахи. Персиковий шампунь для всіх типів волосся. Евкалиптовий гель для душу.

Один смак. Пекучий м'ятний ополіскувач для рота з присмаком затяжної блювоти, від якого мене знову нудить. Я важко ковтаю цей клубок.

— Та бляха, — видушую і знову проводжу пальцями по дзеркалу. Цього разу очищую скло обома руками, тримаючи долоні одну над другою. Я відмовляюся піддаватися. Не сьогодні. Стискаю кулаки, аж поки не чую хрускоту кісточок. Різко вдихаю, і нарешті мені вдається набрати повітря. — Ти в нормі, — видихаю і брешу: — Я в нормі.

Дивлюся вниз у темноту стічної труби, але погляд знову повертається до пляшечки. Ну добре. Руки тремтять, та я відкручую кришку, й одна біла таблетка падає на долоню. Я легко ковтаю її, а тоді випиваю цілу склянку води одним ковтком, дозволяючи крихітним струмочкам текти з кутиків рота. Я навіть не пробую їх витерти.

— Іді! — мама знову стукає у двері. — Усе гаразд? Мара вже прийшла забрати тебе.

— Так, я... — мені перехоплює дихання перед останнім словом, — я майже готова.

ДЖОШ

Минуло чотири місяці відтоді, як я сюди навідувався. Чотири місяці, як бачився з батьками. Чотири місяці після сварки з татом. Чотири місяці відтоді, як був у своїй кімнаті. Я вдома лише кілька годин і ще навіть не зустрівся з батьком, а вже відчуваю, що задихаюся.

Згорбившись, пірнаю головою в подушки й заплющую очі, а тоді, клянуся, на мить відчуваю її запах. Бо минулого разу вона була поруч, у моєму ліжку, а між нами не лишилося секретів. Повертаю голову, притягую подушку до обличчя й вдихаю глибше.

У руці вібрує телефон. Це мій сусід Домінік, який буквально спакував мої речі, витягнув мене з квартири й своєю машиною доправив додому. Колись я мав сюди повернутися.

Він пише:

я серйозно, будь готовий за 10 хв... і навіть не думай відморозитися

Починаю набирати відповідь, але коли телефон у руці, а Іден знову в думках, я натомість відкриваю наше з нею листування, у якому останні три мої повідомлення досі

без відповіді. Давно їх не переглядав, а зараз читаю і намагаюся зрозуміти, де схибив.

Я бачив статтю про його арешт. Спитав, як вона дає собі раду із цим. Нагадав, що я її друг, що я поруч, якщо знадобиться допомога. За кілька днів перевірів, а тоді ще раз наступного тижня. Я навіть подзвонив і залишив голосове повідомлення.

Мені хвилюватися?

На це останнє повідомлення я теж не отримав відповіді, але вирішив не тиснути. Проймає кілька місяців, та між нами нічого не змінилося. Набираю просте «Привіт» і витріщаюся на слово — шість літер зухвало вимагають їх надіслати.

У двері спальні двічі різко стукають, потім пауза й знову стукіт. Тоді тато зі скрипом відчиняє їх.

— Джоше, ти вдома, — каже він.

— Угу, — я швидко стираю повідомлення й кладу телефон на ліжку екраном донизу. — Що таке?

— Нічого. Я... я просто, гм, хотів привітатися, — батько ховає руки в кишені джинсів. Він дивиться на мене чітко й зосереджено. — Не бачив твоєї машини надворі.

— Так, мене привіз Домінік, — пояснюю, відчуючи, як знижується моя пильність і тепер усередині наростає гнів.

— О, — киває він.

Я знову беру телефон. Сподіваюся, тато зрозуміє натяк.

— Узагалі-то я хотів з тобою поговорити, якщо маєш хвилинку. Про те, що сталося, коли ти був удома минулого разу. Слухай, я знаю, що мене не було поряд, коли

ти розбирався з... — він робить паузу в пошуках завершення фрази, якого, підозрюю, не існує.

Уважно за ним спостерігаю і чекаю, коли ж батько згадає, із чим я розбирався минулого разу. Доки чекаю, б'юся із собою об заклад: якщо згадає хоч щось із того, що сталося чотири місяці тому, я сьогодні залишуся вдома. Я поговорю з ним, як він хоче. Скажу, що вибачаю йому, й, можливо, навіть не збрешу.

— Ну, знаєш, — знову починає тато, — коли ти розбирався з усім тим.

— Ти намагаєшся загладити провину? — питаю. — Це вже який крок програми, дев'ятий? *Знову*, — бурчу собі під ніс.

— Ні, — він трохи здригається. — Річ не в цьому, Джоше. Зітхаю і відкладаю телефон.

— Тату, вибач, — кажу, хоч і не відчую, що мені шкода. Просто не хочу, щоб він зірвався через мої підколи. — Блін, я...

— Усе гаразд, синку, — він виймає руки з кишень і тримає їх перед собою, а тоді хитає головою, змирившись із моїми словами. — Усе нормально, я заслужив, — батько відступає до дверей, наче потребує опори, і збирається щось сказати, але дзвінок у двері перериває його.

Чую, як мама внизу розмовляє з Домініком.

— Я не знаю, нащо таке ляпнув, — намагаюся перепросити. — Мені шкода.

— Усе добре, — бурмоче він, а тоді обертається до коридору й вітається з Домініком, мов ідеальний батько, яким іноді буває: — Знаменитий Домінік Дікарло! Чув, у тебе був хороший сезон, — при цьому він не згадує, що мій сезон був провальним. Тут і казати нічого, усі

й так знають. — Упевнений, не даєш цьому хлопцеві розслабитися, — доброзичливо додає тато.

— Ви ж розумієте, — жартує Домінік, потискаючи руку, — хтось має тримати його у формі.

Друг сміється, аж поки не бачить мене: я знімаю бейсболку й намагаюся розправити зім'яту футболку.

— Хлопче, ти взагалі не готовий!

ІДЕН

Мої руки вже не тремтять, коли я торкаюся ручки дверей. Не тремтять, коли відкриваю дзеркало в машині Марі й фарбую вії. Не тремтять, коли Стів сідає поруч, переплітає свої пальці з моїми й каже:

— Привіт, я скучив за тобою.

Моє серце сповільнюється під дією ліків у крові. Хоча знаю, що це штучний спокій, думаю, я здатна для друзів вийти в люди й поводитися нормально востаннє перед тим, як шокую їх іще однією новиною. Тож я брешу:

— Я теж.

Кемерон, хлопець Марі, сівши в машину, грюкає дверцятами, цілує подругу й обертається до мене:

— Тепер ми, напевно, пропустимо розігрів.

— Не пропустимо, — Стів відповідає за мене, а тоді нахилиється й цілує мене в оголене плече. — Я радий, що ти вирішила піти.

— Я теж, — повторюю, знаючи, що маю відчувати саме це.

— Тобі треба розважитися, — додає Стів.

— Я те саме їй казала, — усміхається Мара.